

til, at en Mand bliver stilt ved sin Eiendom, gjæne kan belægges med en eller anden Straf. Naar man altsaa ikke kan komme dertil, at faae blinde Ankere behandlede efter de samme Regler som dem, man opstiller for Ankere, der ere forsynede med Bøie, og faae indrømmet den samme Reklamationsfrist o. s. v., saa mener jeg, at det næstbedste, der derefter kan være Tale om at opnaa, er en Forandring i den bestaaende Tingenes Tilstand derhen, at Reklamationsfristen, der nu er overmaade kort eller maaske, naar det kommer til Stykket, slet ingen, bliver noget forlænget. Hvor meget den skal forlænges, er selvfølgelig en Skønssag. Derfor man vil tage Hensyn til Betragtninger om, at der kan gives Tilfælde, hvor Fristen ikke er tilstrækkelig, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor Skibet befinder sig paa en længere Reise og agter at fortsætte Rejsen, uagtet det har tabt sit Anker, uden strax at gjøre Foranstaltninger til at reklamere det, saa ser jeg ikke rettere, end at man vil komme til en meget lang Frist, og jeg tror derfor i det Hele ikke, at denne Betragtning kan lægges til Grund. Vil man indrette Fristen saaledes, at en Skipper, der mister sit Anker paa Hellsingør Rhed og derefter seiler til Brasilien, skal have Frist til at reklamere sit Anker, naar han kommer dertil eller maaske endogaa, naar han kommer tilbage derfra, vil næppe engang to Maaneders Frist være tilstrækkelig. Jeg mener derfor, at ved Frist af denne Art kan man ikke tage Hensyn til saadanne ganske sørlige Tilfælde, men man kan tage Hensyn til, hvad der efter Forholdene i Almindelighed kan antages at være tilstrækkelig. De fleste Skipperne ville vel nok strax eller i det Mindste kort efter gjøre de fornødne Skridt for at reklamere deres Anker, og jeg har tænkt mig, at naar en Skipper skulde et Sted hen, som ikke var langt borte f. Ex. til en Havn ved Østersøen eller til England eller Norge, altsaa et af de her omkring liggende Lande, paa hvilke, naar man ser hen til Tallet af Skibe, den meste Fart finder Sted, vilde en Frist af 14 Dage være nogenlunde tilstrækkelig. Derimod har jeg ikke ment, at man kunde foreslaa Fristen saa lang, at den vilde være tilstrækkelig for de Skibe, som vare paa længere Reise, og som uden Hensyn til, at de havde mistet deres Anker, vilde fortsætte Rejsen for først at reklamere, naar de vare ankomne til Bestemmelsesstedet. Dette er iøvrigt en Skønssag, og jeg kan jo efter den Maade, hvorpaa jeg har stillet mig ligesaa Begyndelsen, og efter den Maade, hvorpaa mit eget Lovforslag er affattet, selvfølgelig ikke have Noget imod, at en Forlangelse af Fristen finder Sted, hvis saadant kan opnaas; men i ethvert Tilfælde er jo dog 14 Dage at foretrække for 3 Dage eller slet ingen Dag, saaledes altsaa, at dette dog utvivlsom vil være et Fremskridt i Sammenligning med den bestaaende Tingenes Tilstand. Jeg skal dernæst gjøre den Bemærkning, at man heller ikke uden videre kan slutte saaledes, at naar Zinderen beholder An-

keret, kan det være ham det Samme, hvor lang Reklamationsfristen er; thi det maa erindres, at han ikke faar noget Udbytte af sit Arbejde, førend Reklamationsfristen er tilende. Det er jo dog sædvanlig fattige Folk, der besatte sig med Sigt, og for dem er det ikke nogen ganske ligegyldig Sag, at de skulle vente med at faae Udbytte af deres Arbejde, saa meget mere, som Bedkommende i Reglen ikke kan gjøre et saadant Arbejde ganske alene, men, navnlig naar det er et sværere Anker, maa have Andre til Hjælp, som han da igjen maa betale paa den ene eller den anden Maade. Jeg tror derfor, at man ogsaa ved Fristens Ansettelse maa tage et vist Hensyn til Zinderen og ikke uden videre kan slaa sig til Ro med den Betragtning, at, naar Zinderen beholder Ankeret i sin Besiddelse og saaledes har al fornøden Sikkerhed, kan det være ham ligegyldigt, hvor lang Reklamationsfristen er. Jeg kommer herved til at berøre et andet Punkt, som staar i Forbindelse med dette, og det er det lille Spørgsmaal, hvorledes der skal forholdes med det opfiskede Anker. Jeg er gaaet ud fra, at det blinde Anker bliver i Opfiskerens Besiddelse eller i det Mindste i hans Varetægt, og jeg er gaaet ud fra, at der med Hensyn til de andre Ankere heller ikke var nogen særlig Grund til at foreskrive, at de nødvendig skulde oplægges ved Toldboden, eller paa et andet saadant Sted, og det navnlig, fordi jeg paa den ene Side mener, at et Anker er en saa stor Gjenstand, at det vanskelig kan forstikkes, saaledes altsaa at der i og for sig ikke behøves saadanne Foranstaltninger for at sikke Ankerets Tilstedeværelse, og dernæst, fordi et ubetinget Paabud om, at et saadant Anker skulde transporteres til den nærmeste Toldbod eller Søhavn for der at oplægges, let vilde kunde paaføre betydelige Omkostninger, som ikke vilde staa i noget Forhold til Tingens Værdi, til det, som det Hele dreier sig om. Det maa nemlig vel erindres, at et saadant Anker er en meget tung Gjenstand, i Særdeleshed naar det er et stort Anker, og at det derfor ikke er nogen let Sag, eller en Sag, der kun er forbundet med ringe Bekostninger, ubetinget at skulle transportere det fra det Sted, hvor det er bragt i Land, og til den nærmeste Toldbod eller et saadant Sted. Jeg finder derfor, at der taler Mere for ikke at paabyde noget Saadant, uagtet mangsle vist derved ubæjter sig for, at de paagjældende Skipperne eller deres Kommissionærer, naar de ville opsjøge deres Anker, kunde komme til at gjøre sig den Uleilighed at begive sig til det Sted, hvor Ankeret findes, for at se paa det, i Stedet for, at det ganske vist for deres Bedkommende vilde være lettere, om det var foreskrevet, at Ankeret skulde være paa Toldboden eller et andet saadant Sted; men jeg antager dog, at de Paagjældende vilde staa sig bedre, ved at disse Omkostninger ikke løbe paa, end at det skulde være en ubetinget Regel, at noget Saadant skulde foretages, og de